

Захванаха се надпрепусквания съ коне, акробатитѣ и акробаткитѣ изпълняваха смѣли игри на висящитѣ, привързани на вжжета лостове, палячовцитѣ се премѣтаха презъ глава и си удряха плесници, една маймунка много изкусно танцуваше разни танци, единъ циркаджия разигравяше единъ конъ и го караше да марширува въ тактъ, да колѣничи, да лѣга по земята или да се изправя на заднитѣ си крака.

Номерата бѣха много интересни и забавни и ние всички ржкоплѣскахме и се смѣххме до насита.

Но когато изведоха едно мече и ни съобщиха, че това мече било борецъ и щѣло да се бори съ момчето на цирковия директоръ, всички наскачахме прави, за да гледаме борбата.

Момчето, което излѣзе да се бори, бѣше слабо и мечето на бърза ржка го събори на земята.

Азъ наблюдавахъ борбата и сърдцето ми треперѣше отъ съжаление, че и азъ не мога да се преборя съ малкото звѣрче. Защото между всичкитѣ си съкласници азъ минавахъ за най-силния и поредъ бѣхъ тръшкалъ по земята всичкитѣ си другарчета. И затова, когато палячото съобщи, че който отъ публиката желае, може да си премѣри силитѣ съ мечето, азъ безъ да му мисля много, станахъ и, окураженъ отъ виковетѣ на другаритѣ си, прескочихъ оградата и се намѣрихъ при мечето, готовъ да си покажа юнашката сила.

Виковетѣ на другаритѣ усилваха куража ми, но когато се видѣхме лице съ лице съ дивия звѣръ, усѣтихъ, че колѣната ми се разтрепериха. Разбира се, мечето имаше на устата си халка и на лапитѣ си ржавици, и следователно, нѣмаше опас-